

PK VIII TK 53.2019

SK 24/19

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku ze skargą konstytucyjną K N. o zbadanie zgodności § 1 zdanie ostatnie oraz § 6 pkt 1 zdanie pierwsze uchwały Krajowej Rady Notarialnej nr VII/48/2009 z dnia 18 września 2009 r. w sprawie programu aplikacji notarialnej (niepubl.) z art. 2, art. 7, art. 31 ust. 3, art. 65 ust. 1 i art. 70 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

- na podstawie art. 42 pkt 7 oraz art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U., poz. 2072 ze zm.) -

przedstawiam następujące stanowisko:

postępowanie podlega umorzeniu – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

UZASADNIENIE

K N. (dalej: Skarżąca) skierowała do Trybunału Konstytucyjnego skargę konstytucyjną, w której zakwestionowała zgodność § 1 zdanie ostatnie oraz § 6 pkt 1 zdanie pierwsze uchwały Krajowej Rady Notarialnej nr VII/48/2009 z dnia 18 września 2009 r. w sprawie programu aplikacji notarialnej (niepubl.; dalej: uchwała KRN z 2009 r.) z art. 2, art. 7, art. 31 ust. 3, art. 65 ust. 1 i art. 70 ust. 1 Konstytucji RP.

Skarga konstytucyjna została skierowana na tle następującego stanu faktycznego i prawnego.

Rada Izby Notarialnej w W , uchwałą z dnia lipca 2012 r. o numerze , odmówiła Skarżącej wydania zaświadczenia o odbyciu aplikacji notarialnej z uwagi na okoliczność, że Skarżąca nie zdała kolokwium przeprowadzonego po drugim roku aplikacji.

Krajowa Rada Notarialna, uchwałą z dnia września 2012 r. o numerze , utrzymała w mocy zaskarżoną uchwałę Rady Izby Notarialnej w W

Wojewódzki Sąd Administracyjny w W , wyrokiem z dnia stycznia 2013 r. o sygnaturze , uchylił zaskarżoną uchwałę Krajowej Rady Notarialnej oraz poprzedzającą ją uchwałę Rady Izby Notarialnej w W

Naczelny Sąd Administracyjny, wyrokiem z dnia października 2013 r. o sygnaturze , po rozpoznaniu skargi kasacyjnej Krajowej Rady Notarialnej, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w W

Wojewódzki Sąd Administracyjny w W , po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia grudnia 2014 r. o sygnaturze , oddalił skargę Skarżącej na uchwałę Krajowej Rady Notarialnej.

Naczelny Sąd Administracyjny, wyrokiem z dnia grudnia 2016 r. o sygnaturze , oddalił skargę kasacyjną Skarżącej.

Trybunał Konstytucyjny, po wstępnym rozpoznaniu skargi konstytucyjnej, postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2019 r. o sygn. Ts 79/17, nadał jej dalszy bieg.

Skarżąca w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej wskazała, że kwestionuje przepisy uchwały KRN z 2009 r. o następującej treści:

§ 1 pkt 1 zdanie ostatnie *„[w]ykonanie przez aplikanta obowiązków objętych niniejszym programem uprawnia go do uzyskania zaświadczenia o odbyciu aplikacji”*

§ 6 pkt 1 zdanie pierwsze *„[w] czasie odbywania aplikacji aplikanci składają dwa kolokwia”*.

Istota problemu poruszonego niniejszą skargą konstytucyjną polega na tym, że aplikant notarialny – w razie uzyskania negatywnego wyniku kolokwium – traktowany jest jako osoba, która nie zrealizowała programu aplikacji, a tym samym nie może uzyskać zaświadczenia o jej odbyciu.

W tym kontekście Skarżąca podniosła, iż zaskarżone przepisy uchwały KRN z 2009 r. są niezgodne z zasadą państwa prawnego – w tym z wywodzoną z niej zasadą poprawnej legislacji (art. 2 Konstytucji RP), oraz z zasadą legalizmu (art. 7 Konstytucji RP), a także ograniczają – w sposób nieproporcjonalny – wolność wyboru zawodu i prawo do nauki (art. 31 ust. 3, art. 65 ust. 1 i art. 70 ust. 1 Konstytucji RP).

Skarżąca argumentowała, że § 1 zdanie ostatnie uchwały KRN z 2009 r. jest niezgodny z art. 2 Konstytucji RP, gdyż określa – nie mając ku temu upoważnienia ustawowego – odmienne warunki uzyskania zaświadczenia

o odbyciu aplikacji aniżeli określone w art. 72 § 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 540 ze zm.; dalej: ustawa – Prawo o notariacie). Z kolei, § 6 pkt 1 zdanie pierwsze uchwały KRN z 2009 r. jest – zdaniem Skarżącej – niezgodny z art. 2 Konstytucji RP po pierwsze dlatego, że z normy tej nie wynika, aby aplikant miał obowiązek złożenia (zdania) kolokwiów, zaś po drugie, Krajowa Rada Notarialna nie posiada upoważnienia do selekcji aplikantów poprzez przeprowadzanie kolokwiów, których wynik rozstrzyga o tym, czy aplikant ukończy aplikację, czy też nie.

Zaskarżone przepisy uchwały KRN z 2009 r. naruszyły zaś – w ocenie Skarżącej – art. 7 Konstytucji RP, albowiem Krajowa Rada Notarialna przekroczyła uprawnienia przyznane jej ustawą, wprowadzając odmienne warunki uzyskania zaświadczenia o odbyciu aplikacji, od określonych w art. 72 § 2 ustawy – Prawo o notariacie, oraz wprowadzając obowiązek zdania kolokwiów, jako warunek uznania aplikacji notarialnej za odbytą i uzyskania zaświadczenia o jej odbyciu. Ustawa – Prawo o notariacie nie upoważnia bowiem – w opinii Skarżącej – Krajowej Rady Notarialnej „do wprowadzenia egzaminów, kolokwiów czy sprawdzianów selekcyjnych, tj. takich, których negatywny wynik implikuje wyrugowanie aplikanta z dalszego szkolenia i uniemożliwia mu ukończenie aplikacji” (skarga, s. 7).

Skarżąca argumentowała ponadto, że zakwestionowane przepisy uchwały KRN z 2009 r. ograniczają przyznaną art. 65 ust. 1 Konstytucji RP wolność wyboru zawodu, gdyż umożliwiają eliminowanie kandydatów do zawodu notariusza poprzez odmówienie wydania zaświadczenia o odbyciu aplikacji z tego powodu, że aplikant nie zdał kolokwium.

Prawo podmiotowe Skarżącej do nauki – wynikające z art. 70 ust. 1 Konstytucji RP – zostało zaś w Jej ocenie ograniczone poprzez uniemożliwienie aplikantowi, który uzyskał negatywny wynik kolokwium uzyskania zaświadczenia o odbyciu aplikacji „(...) nawet wówczas, gdy rzetelnie uczestniczył w dalszym szkoleniu – aż do jego końca oraz uzupełnił braki

w wyszkoleniu stwierdzone negatywnym wynikiem kolokwium” (skarga, s. 9). Unicestwiony został w ten sposób – w opinii Skarżącej - wysiłek Jej i szkolących Ją osób realizowany przez ponaddwuletni okres odbywania aplikacji notarialnej.

Przed przystąpieniem do oceny konstytucyjności zaskarżonych niniejszą skargą konstytucyjną unormowań, niezbędne jest ustalenie, czy w niniejszej sprawie nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek wymienionych w art. 59 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U., poz. 2072 ze zm.; dalej: ustawa o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym) skutkujących umorzeniem postępowania. Nadanie biegu skardze konstytucyjnej w wyniku wstępnego jej rozpoznania – które nastąpiło w niniejszej sprawie poprzez wydanie przez Trybunał Konstytucyjny postanowienia o sygn. Ts 79/17 – nie jest bowiem wiążące dla składu rozpoznającego sprawę merytorycznie. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Trybunału Konstytucyjnego, badanie, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek wydania wyroku, skutkująca obligatoryjnym umorzeniem postępowania, jest konieczne na każdym etapie postępowania, aż do wydania orzeczenia w sprawie (zob. postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia: 20 grudnia 2007 r., sygn. SK 67/05, OTK ZU nr 11/A/2007, poz. 168; 8 kwietnia 2008 r., sygn. SK 80/06, OTK ZU nr 3/A/2008, poz. 51; 19 października 2010 r., sygn. SK 8/09, OTK ZU nr 8/A/2010, poz. 94; 17 października 2017 r., sygn. SK 47/15, OTK ZU seria A/2017, poz. 67; 6 grudnia 2017 r., sygn. SK 20/17, OTK ZU seria A/2017, poz. 81; 5 grudnia 2018 r., sygn. SK 25/17, OTK ZU seria A/2018, poz. 76 oraz 20 lutego 2019 r., sygn. SK 30/17, OTK ZU seria A/2019, poz. 8).

Zagadnieniem, które należy rozważyć w niniejszej sprawie jest dopuszczalność kontroli przez Trybunał Konstytucyjny aktu prawnego

stanowionego przez samorząd zawodowy, jakim jest zaskarżona uchwała KRN z 2009 r.

Konstytucja RP nie wypowiada się wprost na temat aktów prawnych stanowionych przez samorządy zawodowe, ani tym bardziej na temat ich mocy wiążącej. Nie są one wymienione ani w katalogu aktów prawa powszechnie obowiązującego (art. 87 Konstytucji RP), ani w katalogu aktów prawa wewnętrznego (art. 93 Konstytucji RP). Ustawa zasadnicza nie zakazuje jednakże ustawodawcy udzielenia określonym podmiotom, w tym organom samorządu zawodowego, upoważnienia do stanowienia aktów normatywnych niewymienionych w Konstytucji i niemających charakteru źródeł prawa powszechnie obowiązującego (zob. M. Szydło, *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz. Art. 1-86*, red. M. Safjan, L. Bosek, Warszawa 2016, s. 446). W doktrynie prawa konstytucyjnego podkreśla się jednakże, że wszystkie ustanawiane przez samorządy zawodowe akty zawierające normy o charakterze generalno-abstrakcyjnym powinny być wydawane na podstawie przepisów ustaw, przy czym przepisy upoważniające powinny być dostatecznie szczegółowe i dookreślone a nie blankietowe (zob. *ibidem*, s. 445).

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji skarga konstytucyjna może zostać wniesiona „w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego”, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo o obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji.

Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego wynika, że przedmiotem kontroli w trybie skargi konstytucyjnej może być akt normatywny w rozumieniu materialnym. Akt normatywny w takim rozumieniu, to akt ustanawiający normy prawne o charakterze generalnym (a więc skierowane do pewnej klasy adresatów wyróżnionych z uwagi na jakąś ich wspólną cechę) i abstrakcyjnym (ustanawiającym pewne wzory zachowań) (zob. wyroki

Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 23 kwietnia 2008 r., sygn. SK 16/07, OTK ZU nr 3/A/2008, poz. 45 oraz z dnia 16 listopada 2011 r., sygn. SK 45/09, OTK ZU nr 9/A/2011, poz. 97 i przywołane tam orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego).

Trybunał Konstytucyjny w dotychczasowym orzecznictwie wskazywał też, że zakres aktów normatywnych, których kwestionowanie w trybie skargi konstytucyjnej może być uznane za dopuszczalne, jest szerszy, niż to wynika z art. 188 pkt 1-3 Konstytucji RP. Trybunał stał bowiem na stanowisku, że „(...) jeżeli w aktach tych odnajdujemy jakąkolwiek treść normatywną, to nie ma podstaw wyłączenia ich spod kontroli konstytucyjności czy legalności, zwłaszcza wtedy gdy w grę wchodzi ochrona praw i wolności człowieka i obywatela” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2008 r., sygn. SK 16/07, *op. cit.*).

Z drugiej jednak strony, powyższe twierdzenie Trybunału Konstytucyjnego o dopuszczalności badania owych aktów o charakterze normatywnym nie znajdowało dotychczas potwierdzenia w wyrokach Trybunału, w których jako przedmiot kontroli wskazany był wyłącznie ten akt normatywny. Trybunał podkreślał bowiem, że „(...) treść art. 79 ust. 1 Konstytucji nie powinna być postrzegana w izolacji od pozostałych przepisów ustawy zasadniczej, zwłaszcza normujących kompetencje Trybunału. Zakres kognicji TK jest (...) wyznaczany przede wszystkim przez art. 188 Konstytucji, zgodnie z którym: »Trybunał Konstytucyjny orzeka w sprawach:

- 1) zgodności ustaw i umów międzynarodowych z Konstytucją,
- 2) zgodności ustaw z ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi, których ratyfikacja wymagała uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie,
- 3) zgodności przepisów prawa, wydawanych przez centralne organy państwowe, z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi i ustawami,
- 4) zgodności z Konstytucją celów lub działalności partii politycznych,

5) skargi konstytucyjnej, o której mowa w art. 79 ust. 1«.

To znaczy, że pod rządami Konstytucji z 1997 r., także w trybie skargi konstytucyjnej Trybunał Konstytucyjny może kontrolować hierarchiczną zgodność jedynie tych aktów normatywnych, o których mowa w art. 188 pkt 1-3 Konstytucji” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2008 r., sygn. SK 16/07, *op. cit.*).

Samodzielny charakter normatywny regulacji zawartych w aktach prawnych, wydawanych przez organy samorządu zawodowego, a w konsekwencji możliwość ich zaskarżenia przed sądem konstytucyjnym, był zaś wprost kwestionowany w niektórych orzeczeniach Trybunału Konstytucyjnego.

W wyroku z dnia 18 lutego 2004 r. o sygn. P 21/02 Trybunał Konstytucyjny podkreślił m.in., że „[a]kty korporacji zawodowych, zgodnie z założeniami konstytucyjnego systemu źródeł prawa (...) nie są źródłami prawa powszechnie obowiązującego. Z tego właśnie powodu określenie przesłanek ingerencji w sferę wolności i praw osób fizycznych, zewnętrznych wobec korporacji, nie może być przekazane do samoistnego unormowania w regulacjach typu wewnątrzkorporacyjnego, o charakterze regulaminowym” (OTK ZU nr 2/A/2004, poz. 9). W wyroku tym Trybunał stwierdził też, że przedmiotem bezpośredniej oceny Trybunału Konstytucyjnego mogły być wskazane w pytaniach prawnych ustawowe przepisy upoważniające, nie zaś treść wydanych na ich podstawie aktów prawnych (typu regulaminowego) samorządów: adwokackiego i radcowskiego. Akty prawne stanowione przez samorzady zawodowe mogą bowiem podlegać ocenie, co do swej zgodności z prawem, w postępowaniu sądowo-administracyjnym.

Powyższe stanowisko podtrzymał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 23 kwietnia 2008 r. o sygn. SK 16/07, w którym stwierdził, że nawet w trybie skargi konstytucyjnej, „(...) ze względu na treść art. 188 pkt 1-3 w związku z art. 79 ust.1 Konstytucji, nie sposób (...) uznać, że przedmiotem kontroli Trybunału mogą być wyłącznie (...) przepis korporacyjny o charakterze

deontologicznym oraz stosowny fragment przyrzeczenia lekarskiego rozpatrywane samodzielnie (tj. odrębnie od przepisów ustawy o izbach lekarskich). Postanowienia KEL (Kodeksu Etyki Lekarskiej – przyp. wł.), ujęte w izolacji od właściwych przepisów ustawowych, należą bowiem do odrębnego porządku normatywnego (...) i uzyskują walor prawny w obszarze prawa powszechnie obowiązującego właśnie ze względu na ustawę o izbach lekarskich i w zakresie określonym przez jej przepisy (...)” (*op. cit.*).

W doktrynie prawa konstytucyjnego również wyrażano wątpliwość co do kognicji Trybunału Konstytucyjnego wobec aktów prawnych stanowionych przez samorządy zawodowe a przedstawionych do kontroli Trybunału Konstytucyjnego jako samodzielny przedmiot kontroli. Podnoszono w szczególności, że „[u]stawy regulujące status poszczególnych samorządów zawodowych zazwyczaj upoważniają te samorządy do ustanawiania kodeksów czy też wytycznych etyki zawodowej. Kodeksy te (wytyczne) zawierają stosowne – odpowiadające specyfice danego zawodu – normy etyczne, przy czym bez względu na fakt sformalizowania tychże norm etycznych w określonym konwencjonalnym akcie prawnym, wydawanym z upoważnienia ustawowego, omawiane tutaj normy etyczne nie stają się przez to *eo ipso* normami prawnymi. Normy te, same w sobie, nadal pozostają częścią systemu etycznego, odrębnego i zewnętrznego względem systemu prawnego. Z drugiej jednak strony owe zawarte w kodeksach etyki zawodowej normy etyczne, nie mając bynajmniej samodzielnego charakteru normatywnego, stają się jednocześnie, łącznie (ale tylko łącznie) z przepisami ustawowymi stanowiącymi podstawę prawną ich ustanowienia, swego rodzaju »złożonymi normami ustawowymi«, które mogą podlegać kontroli ich zgodności z Konstytucją RP, sprawowaną przez TK” (M. Szydło, *op. cit.*, s. 445).

W literaturze przedmiotu – na tle art. 188 pkt 3 Konstytucji RP i występującego w nim pojęcia „organ państwowy” – podnoszono też, że dla przypisania określonemu podmiotowi atrybutu organu państwa kluczowe znaczenie ma jego przynależność do struktury organizacyjnej państwa, a nie

jedynie wykonywanie zadań publicznych. W tym sensie, kognicji trybunalskiej podlegają akty normatywne wydane przez organy państwowe, a więc podmioty sprawujące władztwo publiczne (organy władzy publicznej), jak i niesprawujące takiej władzy, ale realizujące zadania i kompetencje państwa określone przez prawo oraz będące elementem struktury organizacyjnej państwa. Nie mieszczą się zaś w pojęciu „organu państwowego” podmioty prywatne, choćby wykonywały zadania zlecone, oraz organy samorządów zawodowych wypełniające konstytucyjnie określone zadania publiczne (zob. A. Mączyński, J. Podkowik, [w:] *Konstytucja RP. Tom II. Komentarz. Art. 87-243*, red. M. Safjan, L. Bosek, Warszawa 2016, s. 1157).

Na tle powyższego rozumienia pojęcia „organu państwowego” Trybunał Konstytucyjny, postanowieniem z dnia 20 listopada 2018 r. o sygn. U 4/17, umorzył postępowanie zainicjowane wnioskiem Prokuratora Generalnego o zbadanie zgodności postanowień uchwały Naczelnej Rady Adwokackiej w związku z przepisami ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2016 r., poz. 1999 ze zm.) stwierdzając, że wnioskodawca zakwestionował – łącznie z przepisami ustawowymi – przepisy uchwały Naczelnej Rady Adwokackiej, która nie jest organem państwowym, a tym bardziej centralnym organem państwowym, o którym mowa w art. 188 pkt 3 Konstytucji RP. Trybunał uznał więc, że uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nie może zostać uznana za przepisy prawa wydane przez centralny organ państwowy i nie może podlegać badaniu przez Trybunał w trybie kontroli abstrakcyjnej.

Biorąc pod uwagę powyższe wywody, przypomnieć należy, iż przedmiotem kontroli w niniejszej sprawie Skarżąca uczyniła wyłącznie postanowienia uchwały KRN z 2009 r.

Regulacja ta ma, co prawda, charakter normatywny bowiem zawiera normy generalne i abstrakcyjne, jednakże wskazanie jej jako samodzielnego przedmiotu kontroli prowadzi – po dokonaniu analizy dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego i poglądów doktryny wyrażonych w tej materii – do konstatacji, iż zaskarżone unormowanie nie może podlegać kognicji Trybunału Konstytucyjnego, nawet w trybie skargi konstytucyjnej.

Zaskarżony akt prawny nie został bowiem wydany przez centralny organ państwowy, o którym mowa w art. 188 pkt 3 Konstytucji RP. Notariusze, zgodnie z art. 26 § 1 ustawy – Prawo o notariacie, tworzą bowiem samorząd notarialny, zaś w myśl § 2 i 3 art. 26, samorząd notarialny obejmuje izby notarialne i Krajową Radę Notarialną. Izby notarialne i Krajowa Rada Notarialna posiadają osobowość prawną. Krajowa Rada Notarialna, jako organ samorządu zawodowego, nie jest więc organem państwowym, choć Konstytucja dopuszcza możliwość powierzenia samorządowi zawodowemu funkcji i zadań o charakterze publicznym, w tym władczych, sprawowanych wobec wszystkich osób wykonujących dany zawód zaufania publicznego i pozostających w stosunku przynależności korporacyjnej.

W świetle powyższego uznać należy, że uzasadnieniem dopuszczalności kontroli konstytucyjności postanowień uchwały KRN z 2009 r. byłoby uzyskanie przez nią „waloru prawnego” w obszarze prawa powszechnie obowiązującego ze względu na przepisy prawa powszechnie obowiązującego w znaczeniu formalnym (przepisy ustawy – Prawo o notariacie). Innymi słowy, niniejsza skarga konstytucyjna mogłaby podlegać kognicji Trybunału Konstytucyjnego, gdyby Skarżąca zakwestionowała „złożoną normę ustawową”, na którą składałyby się postanowienia uchwały KRN z 2009 r. oraz przepisy ustawy – Prawo o notariacie. Trybunał Konstytucyjny, jak to podkreślił w przywołanym już wyroku z dnia 23 kwietnia 2008 r. o sygn. SK 16/07, może bowiem kontrolować – i to także w trybie skargi konstytucyjnej – hierarchiczną zgodność wyłącznie tych aktów normatywnych, o których mowa w art. 188 pkt 1-3 Konstytucji RP.

Dodać należy, że Skarżąca wskazała w uzasadnieniu niniejszej skargi przepisy art. 40 § 1 pkt 9, art. 70 § 2 i art. 73 ustawy – Prawo o notariacie, które, ewentualnie, mogłyby nadać „walor prawny” zakwestionowanym postanowieniom uchwały KRN z 2009 r. Przepisy te nie zostały jednakże wskazane w *petitum* skargi, zaś z jej uzasadnienia nie wynika intencja Skarżącej, iż kwestionuje Ona złożoną normę, składającą się z przepisów ustawowych i postanowień uchwały KRN z 2009 r. W uzasadnieniu skargi konstytucyjnej brakuje także stosownej argumentacji na czym miałyby ta norma polegać. Nie może mieć tu zatem zastosowania zasada *falsa demonstratio non nocet*, w myśl której podstawowe znaczenie ma nie sposób oznaczenia sprawy, ale jej istota, co oznacza, że rekonstrukcji zarzutu sformułowanego w skardze konstytucyjnej trzeba dokonywać na podstawie zarówno jej *petitum*, jak i uzasadnienia, które stanowi integralną część skargi. Trybunał Konstytucyjny związany jest bowiem granicami skargi i owa zasada nie może być rozumiana jako instrument eliminujący stosowanie zasady skargowości, a zatem nie może służyć uzupełnianiu przez Trybunał – w zastępstwie skarżącego – skargi konstytucyjnej.

Z tych względów, postępowanie wywołane niniejszą skargą konstytucyjną, dotyczące zbadania zgodności § 1 zdanie ostatnie oraz § 6 pkt 1 zdanie pierwsze uchwały KRN z 2009 r. z art. 2, art. 7, art. 31 ust. 3, art. 65 ust. 1 i art. 70 ust. 1 Konstytucji RP podlega umorzeniu – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego

Robert Hermand
Zastępca Prokuratora Generalnego